

Betreffende : Nieuwjaarstoespraak burgemeester Mirjam Salet
Gelegenheid : Nieuwjaarsreceptie in het stadhuis
Datum : 2 januari 2012

Dames en heren, jongelui,

Half december zag ik op televisie een aflevering van de serie *Nederland van Boven*. Deze serie laat ons alledaagse leven zien vanuit een spectaculair perspectief: de lucht. De aflevering die ik zag, ging over de Rotterdamse haven; onze achtertuin.

Het was fas-ci-ne-rend.

Ik zag hoe een loods en een sleper een kolossaal vrachtschip, zo hoog als de Marrewijkflat, met militaire precisie door een flessenhals als de Calandbrug manoeuvreerden. Vanaf de bank kon ik zien dat er slechts één stuurfoutje nodig was om het schip de brug te laten rammen.

De programmamakers lieten mij, als kijker, ook over een grauw maanlandschap vliegen. Het bleken gigantische bergen steenkool en ijzererts te zijn. Ze liggen op de Maasvlakte te wachten op transport naar bijvoorbeeld het Ruhrgebied.

Ook zweefde ik boven een peilloze diepte, met aan de zijkanten strakke, gekleurde vlakken. Het leek een abstract kunstwerk, een nieuwe Mondriaan. Maar het ging om torens van containers, keurig op elkaar gestapeld, in de buik van een schip.

De hongerige muil van Europa was de titel van deze aflevering. Een beeldende titel, want veel van de goederen die de 500 miljoen consumenten en tal van industriegebieden in Europa dagelijks nodig hebben, komen via de Rotterdamse haven naar hen toe; over de rivieren, het spoor of de weg. Auto's, lap-tops, meubels, mobiele telefoons, plastic bakers, speelgoed, sokken, tandenstokers en ga zo maar door. En gigantische hoeveelheden grondstoffen.

Waarom sta ik hier zo lang bij stil, dames en heren?

Omdat wij in Spijkenisse wel eens vergeten hoezeer wij met die 'hongerige muil' verweven zijn. Dat is vreemd. Want de haven zit in ons DNA. Wij zijn van een dorp een stad geworden, juist *dankzij* de haven. Daar komt bij dat

ongeveer de helft van onze beroepsbevolking in de haven wérkt, of bij bedrijven die er sterke relaties mee hebben. En los van die historische en economische banden: we liggen er ontzettend dichtbij. Ik zou bijna zeggen: op loopafstand.

Maar we staan, ik heb het eerder gezegd, te veel met onze rug naar de haven toe. Te lang hebben we er onze ogen voor gesloten, terwijl de haven juist op ons netvlies gebrand zou moeten staan.

Er moet dus iets veranderen. De haven blijft ons immers grote kansen op werk bieden. Dat is niet alleen te danken aan de komst van de Tweede Maasvlakte, maar ook aan de verwachte stijging van de goederenoverslag en aan nieuwe industrieën, onder meer voor de verwerking van biobrandstoffen. Dat levert veel banen op. In de haven zelf, maar ook bij toeleveranciers en dienstverleners.

Als gemeente willen we daarop inspelen. Enerzijds door aan haven-gerelateerde bedrijven nieuwe ruimte te bieden. Anderzijds door onderwijsinstellingen aan te trekken die onze jeugd kunnen opleiden voor banen in de haven economie.

Maar er ligt nog een andere kans die we tot nu toe te weinig hebben benut: de huisvesting van expats. Tot voor kort hadden we daar ook niet de woningen en voorzieningen voor. Dat is allemaal anders nu.

We hebben prachtige appartementen aan de Oude Maas, we hebben een sfeervol stadscentrum met – mede dankzij het nieuwe Stadsplein – een compleet winkelaanbod, we hebben volop restaurants, we hebben allerlei leuke evenementen en straks maken we het centrumgebied af; nog dit jaar is de oplevering van de nieuwe bibliotheek en in 2013 is het fantastische nieuwe theater klaar.

Wij worden, om kort te gaan, steeds aantrekkelijker voor expats. Waarom zij ook aantrekkelijk voor ons zijn? Omdat ze doorgaans koopkrachtig zijn en vaak ook jonge en dynamisch. Dat is goed voor onze stad.

Dames en heren, sta ik hier, midden in alweer een recessie, tegen beter weten in een jubelverhaal te houden? Ga ik voorbij aan de toename van het aantal werkzoekenden? Ben ik blind voor het onvermijdelijke, dat straks weer meer mensen bij ons een uitkering gaan aanvragen? En is het mij ontgaan dat nu de nood bij veel mensen hoger wordt, wij moeten bezuinigen en dus minder voor hen kunnen betekenen?

Nee, integendeel. Wij zijn, als dagelijks bestuur van deze gemeente, elke dag bezig met de toenemende armoede, schuldenproblematiek en werkloosheid.

Maar op een moment als dit moet je ook vooruit kunnen kijken. En gelukkig kunnen wij dat doen met vertrouwen.

Toch is een nieuwjaarsbijeenkomst ook een moment om terug te blikken. En als ik dat doe, denk ik als eerste aan een groot persoonlijk drama: de vondst van het stoffelijk overschot van de 22-jarige Farida Zargar. Eerst was Farida ruim een jaar vermist. Vervolgens vond de politie spullen van haar bij een verdachte van een straatroof. Daarna bleek wat we al die tijd vreesden: dat Farida niet meer in leven was. Haar stoffelijke resten werden, op aanwijzingen van de verdachte, gevonden in het Mallebos. Het was een onvoorstelbaar triest einde aan een lange periode van tergende onzekerheid. In de eerste plaats voor haar ouders en broertje, maar natuurlijk ook voor iedereen die haar goed kende.

Vanaf deze plek wil ik Farida's ouders, broertje, familie, vrienden en iedereen in haar omgeving, heel veel sterkte toewensen.

Werpt de zaak-Farida een donkere schaduw over 2011, er waren uiteraard ook lichtpunten.

En dan heb ik het niet over vernieuwingen in onze stad. Nee, dan heb ik het over mensen. Mensen die zich belangeloos voor andere mensen en de gemeenschap inzetten. Ik kan niet vaak genoeg benadrukken hoe belangrijk zij zijn. Ik denk aan de buurtpreventielopers, die toezicht houden in onze wijken. Ik denk aan de mensen die sportverenigingen, wijkcentra, kerken en andere organisaties in onze stad draaiende houden. Ik denk ook aan de vele mantelzorgers, die hun belangrijke werk vaak in stilte doen. Ik denk aan de mensen die gezamenlijk buurtactiviteiten organiseren of het plantsoen in hun straat mooi houden. En ik denk aan de mensen die wel eens boodschappen halen voor hun oude buurvrouw of bij sneeuwval even haar stoepje schoonvegen.

Hoe belangrijk een mooi stadscentrum, aantrekkelijke voorzieningen, leuke evenementen en fraaie woningen ook zijn, het zijn de mensen zelf die – vanuit betrokkenheid bij elkaar – de samenleving vormgeven. Om die reden hebben we het jeugd- en jongerenlintje ingesteld, een aanmoediging voor jonge mensen die zich in het afgelopen jaar voor anderen hebben ingezet.

Ik mag ze zo meteen uitreiken, die lintjes. Maar voor ik dat doe, wil ik u een gezond en, ondanks de recessie, hoopvol 2012 toewensen.

Dank u wel.